

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Den danske Soldat

Citation: Hertz, Henrik: "Den danske Soldat", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid64695.pdf (tilgået 14. april 2021)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Den danske Soldat.

Efter et Sagn.

☒ Slaget var endt. Paa den aabne Mark,
Der nylig gjenlød af Kampen,
Hørte man kun et Gisp, et Drøn,
Og en herreløs Hest's Trampen.

☒ Aftenen sænkte sig, ei dens Ro;
Thi Krigens blodige Vildhed
Maled' endnu sine haarde Træk
I Nattens ustadige Stilhed.

☒ En Sønderjyde fra Flensborg stod
Midt paa den vilde Slette.
Han holdt ved Tømmen sin Høvedsmands Hest.
Gud veed, de var' begge trætte.

118

☒ Et godt Stykke Karl, en tapper Soldat,
Af et muntert, frimodigt Hjerter.
Plads for sig selv, og Ingen for nær,
Det var alt hvad hans Hu begjærte.

☒ Han kasted' Øiet paa Valpladsen hen,
Paa de Saarede, paa de Døde.
Mangen, der nys var faur og fiin,
Maatte jammerlig Livet forbløde.

☒ »Jeg takker min Gud, jeg slap saa godt;
»Jeg seer, mig Lykken har føiet.
»Plaged' mig ei en ulidelig Tørst,
»Saa var jeg af Hjertet fornøiet.«

☒ Han saae omkring sig. »Havde jeg nu,
»Heden og Tørsten at lindre,
»Et eneste Kruus af vort Flensborger-Ø!
»- Men jeg faaer vel nøies med Mindre.«

☒ Han fik da tilsidst - Gud vide, hvordan -
En Flaske med Øl, men sukked':
»Svenskerens Øl er lovlig tyndt;
»Lad gaae! naar kun Tørsten er slukket.«

119

☒ Begjærlig satte han Flaskens Hals
Til Munden, lænet tilbage -
Da trængte med Eet til hans Øre hen
En Bøn og en vaandefuld Klage.

☒ Han saae; til Siden. En svensk Dragon,
Strakt hen i Sandet, han skued'.
Benet var ynkelig skudt ham fra -
Ved at see det Soldaten grued'.

☒ »Giv mig en Drik at lædske min Tørst!«
Saa vaandede sig den Arme.
»Tag,« raabte Soldaten, »tag det Alt!
»Her maa jo en Steen sig forbarme.«

☒ Og han bøiede sig til den Saarede ned,
Og holdt ham Flasken til Munden.

»Drik, Kammerat! det er vel dig undt.
»Hvor gaaer det? Smerter dig Vunden?

☒ »Din Stakkel! du trækker kun tungt dit Veir;
»Kom, lad mig løsne din Trøie.«
Men Svenskeren stirrer paa ham saa stivt,
Med et ondt, et hevnjerrigt Øie.

120

☒ Og da han seer sin Fjende saa nær,
Da betager ham Had og Smerte,
Og han griber Pistolen og trykker løs
Mod Soldatens medlidende Hjerte.

☒ Men Forsynet ynkedes mildt over ham,
Der ynktes ved Andres Qvide;
Og Synderjyden stod holden og heel,
Og Kuglen gled bort fra hans Side.

☒ Den ærlige Svend forbløffet foer op:
»Din Kjæltring! Du vil mig forraske?«
Men, da han nu mærked', han var i Behold,
Saa greb han atter sin Flaske.

☒ Og han stilled' sig rolig hen paa sin Post,
Og læned' sig op til Hesten,
Tømte saa Flasken til Hælvten ud
Og rakte Svenskeren Resten.

☒ Han bøied' sig atter og loe saa smaat:
»Det skal være din Straf, at vi dele.
»Havde du holdt dig i Skindet smukt,
»Saa kunde du drikke det Hele.«

121

☒ - Det var den Hævn, han nøiedes med,
Efter hvad Sagnet os melder.
En Dannemands Hjerte slaaer dobbelt frit,
Naar Krøniken Sligt fortæller.

☒ Den danske Konge erfoer hiin Daad.
Soldaten han flux lod kalde,
Og glad tilmode, med kongelig Gunst,
Han talede høit for Alle:

☒ »Dit Hjerte, min Søn, er adelig født;
»Til at adles det ikke trænger.
»Kun for at binde dig end mere fast,
»Guldkjeden jeg om dig hænger.

☒ »Og til Erindring, at nys din Hu
»For Medynk og Høimod stod aaben,
»Du bære herefter adeligt Skjold,
»Med en halvfuld Flaske til Vaaben!«

☒ - Saa lyder Sagnet. I Flensborg By
Soldatens Afkom mon være,
Og holder den simple, trofaste Svend,
Deres Stamfader, høit i Ære.